

Lelki morzsák – 1.

„A bölcsesség kezdete az ÚR félelme. A józan eszűek mind eszerint élnek.”

(Zsoltár 111; 10)

A világméretűvé vált járvány következtében érezzük és látjuk, hogy mennyire törékeny az ember és mennyire kiszolgáltatott a biztonsága. A helyzet megannyi kérdést ébreszt bennünk, melyekre őszintén keressük a választ. Miért engedi ezt az Örökkévaló, mi a célja vele akár személyes akár közösségi életünk vonatkozásában. Meggyőződésem, hogy erre nincs és nem lesz egyetemes, mindenkire érvényes és mindenkit egyformán megnyugtató válasz.

Ugyanakkor különös, hogy mindez bőjtben történik velünk. Egy olyan időszakban, ami a lelassulásnak, befelé fordulásnak, elmélyülésnek és bűnbánatnak az ideje. Ez a járvány most kikényszerít egyfajta bőjtöt. Kikényszerít egyfajta értékrendbeli átrendeződést. Kikényszeríti a figyelmet, önmagunk és az embertársaink vonatkozásában. Kikényszeríti az alázatot. Most nincs helye és ideje a nagy megmondásoknak, a sekélyes szavaknak vagy a kedélyeskedő okoskodásoknak. Helye van viszont az imádságnak és a hallgatásnak, az Örökkévaló felé fordulásnak. Akit most nem ölelhetsz át a kezdeddel, átölelheted az érte is mondott imáddal.

Álljanak itt Luther Márton ma is érvényes gondolatai, melyeket járvány idején mondott:

„Ezért arra kérem az Istent, hogy könyörüljön rajtunk, és óvjon meg bennünket. Orvosságot osztok, és én is beveszem. Tartózkodom a fertőzött személyektől és helyektől, ha nincs ott rám szükség, így vigyázva a saját egészségemre, nehogy én mérgezzek és fertőzzek meg másokat, és így hanyagságból okozzam mások halálát. Ha az Isten meg akar találni, akkor meg is talál, de így mindent megtettem, amit megtehettem, és így sem a magam, sem pedig mások haláláért nem vagyok felelős. Ha a felebarátomnak szüksége van rám, nem fogom elkerülni sem a helyet, sem a személyt, hanem önként odamegyek hozzá, és segítek neki, ahogy arról fentebb volt szó. Nézd, ez igazi, istenfélő hit, amely nem vakmerő, nem pimasz és nem istenkísértő.”
(*Luther: Elmenekülhetek-e a halál elől? Luther Válogatott Művei 5, 546.*)

Imádkozunk azért, hogy mielőbb múltjon el ez a járvány, ugyanakkor kívánjuk, hogy ha elmúlik, bölcsebben és felelősségteljesebben éljünk, jobban megbecsülve egymást, és még inkább keresve az Örökkévaló akaratát.

(*Dr. Pócze István*)